

Chương thứ 30

CUỒNG TÀ DU HẠO NHIÊN

Vừa thấy Như Băng, Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân buột miệng hỏi :

- Thiên Tống đâu ?

Như Băng nhìn Trân Trân, rồi quay sang Tuệ Giác hòa thượng. Nàng nhặt nhẻo hỏi :

- Tuệ Giác hòa thượng biết bốn thiên sứ đến vì mục đích gì chứ ?

Tuệ Giác đại sư chấp tay toan niệm phật hiệu nhưng Như Băng khoát tay :

- Lão hòa thượng khỏi phải niệm phật hiệu biểu thị đạo hạnh của lão trước mặt Như Băng. Tuệ Giác hòa thượng là con người như thế nào bốn thiên sứ biết.

Câu nói này của Như Băng khiến Tuệ Giác đại sư sượng sùng không buông tiếng phật hiệu nữa.

Lão nhìn Như Băng trang trọng nói :

- Cô nương đến đây để đoạt dạ minh châu của lão nạp ?

Như Băng lắc đầu :

- Không. Bốn thiên sứ đến vì mục đích khác.

- Vậy mục đích của cô nương là gì ?

- Lấy mạng đại lão hòa thượng trả trước vong linh Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân.

Giọng nói của nàng thật khe khẽ. Khi nói đập vào thính nhĩ Thiếu Hoa, bất giác xương sống chàng gai lạnh cùng với lớp da ốc nổi lên đầy mình. Nghe nàng thốt ra câu nói này, Tuệ Giác đại lão hòa thượng nhìn Như Băng gằn như không chớp mắt.

Lão miễn cưỡng nói :

- Cô nương chỉ muốn lấy mạng lão nạp thôi sao ?

- Không sai !

- Phi Yên trang chủ, Côn Thế Nhân Ma Cừ Diên Hạo đều do cô nương giết ?

- Không sai. Tất cả những ai có chuyển luân thân châu thủy đều chết hết bởi tay bốn thiên sứ.

Tay lần chuỗi bồ đề, Tuệ Giác đại sư nhìn Như Băng trang trọng nói :

- Cô nương có thể cho lão nạp biết... Cô nương là gì của Hàn Thiết Quân Khai Lộ Sứ mà lại muốn trả thù cho y ?

Như Băng lắc đầu :

- Lão hòa thượng không cần biết điều đó làm gì. Nếu như lão muốn biết thì hãy xuống suối vàng, khấu đầu trước vong linh của Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân và phu nhân, tất được biết bốn thiên sứ là ai.

- A di đà phật...

Như Bằng khoác tay :

- Lão đừng niệm phật hiệu trước mặt Như Bằng. Lời phật hiệu của lão khiến bốn thiên sứ chói tai lắm. Nếu như lão biết chân giá trị của câu phật hiệu kia thì đã không tham gia vào cuộc huyết sát đoạt châu năm xưa.

Tuệ Giác hòa thượng sa sầm mặt :

- Cô nương đúng là có hào khí đáng mặt một anh hào trong thiên hạ, nhưng có hào khí thôi chưa đủ, mà còn phải có bản lĩnh. Cho dù có hai thứ đó cũng chưa chắc đã thực hiện được mục đích của mình. Muốn lấy mạng lão nạp là dễ lắm hay sao. Huống chi nơi này còn là vùng thánh địa Kim Đỉnh Tự của lão nạp.

Như Bằng gắt lời nạt ngang :

- Bốn thiên sứ muốn là được.... Chẳng ai cản được tay bốn thiên sứ.

- Rất khí phách chẳng thua nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Để lão nạp thử xem bản lĩnh của thiên sứ bóng tối cỡ nào mà ngông cuồng như vậy.

Như Bằng cương cường đáp lời Tuệ Giác đại lão hòa thượng :

- Lão hòa thượng đừng mang nhung lời đó ra hù dọa bốn thiên sứ.

Tuệ Giác hòa thượng hừ nhạt một tiếng, rồi vận công. Sắc diện lão đỏ bừng, bộ tăng bào từ từ phồng lên như một quả bóng khổng lồ.

Như Bằng thấy lão vận công chẳng chút e dè. Nàng gác chéo đôi ngọc thủ ngang ngực.

Tuệ Giác đại lão hòa thượng quát lớn :

- Quý nữ... Nằm xuống...

Cùng với lời nói đó, Tuệ Giác đại lão hòa thượng chẳng khác nào một quả cầu khổng lồ lao thẳng vào nàng.

Như Bằng không né tránh, mà dựng đứng song thủ vô chiêu đón thẳng vào quả cầu thân pháp của Tuệ Giác đại lão hòa thượng.

- Ầm...

Chưởng ảnh của nàng vỗ ngay vào quả cầu khổng lồ của Tuệ Giác đại lão hòa thượng. Sau tiếng sấm nổ dữ dội khiến cho gian thư sảnh những tường sập xuống sau một lúc rung chuyển dữ dội. Như Bằng phải thôi lùi hai bộ. Phía bên kia, quả cầu khí Tuệ Giác đại lão hòa thượng quay vùn vụt trong không gian rồi lại lao thẳng vào nàng. Thị nhãn cuộc giao đấu của Tuệ Giác hòa thượng và Như Bằng, Thiếu Hoa không khỏi ngơ ngác ngẩn cả người.

Chàng sao không ngạc nhiên được khi chứng nghiệm võ công của hai đối thủ đều là những đại cao thủ trong chốn võ lâm giang hồ.

Một lần nữa chưởng ảnh của Như Bằng và quả cầu khí Tuệ Giác đại lão hòa thượng chạm thẳng vào nhau. Thêm một một một tiếng sấm động nổ ra. Như Bằng tiếp tục thôi bộ, trong khi quả cầu khí công của Tuệ Giác vẫn không mất đi phần nào uy lực của nó.

Thấy cảnh tượng đó, Thiếu Hoa nghĩ thầm : "Nội lực của Tuệ Giác đại lão hòa thượng cao thâm như vậy, xem chừng Như Bạng không phải là đối thủ của lão. Chẳng biết nàng chịu đựng được bao lâu trong cuộc giao thủ này." Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Thiếu Hoa vẫn không biết phải dùng phương cách nào để cứu Như Bạng.

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi về kết cục sẽ phải đến với Như Bạng thì nghe Tuệ Giác đại lão hòa thượng thét lên một tiếng lồng lộng :

- Quý nữ... Hôm nay ngươi phải bỏ xác tại Tri tăng đường trên Kim Đỉnh Tự.

Cùng với lời nói đó, thân ảnh quả cầu quay nhanh hơn vùn vụt. Sự chuyển động của quả cầu khí như thể tạo ra cơn trốt cuồng phong quay chung quanh nó.

Thiếu Hoa đành mặt lo lắng cho Như Bạng, chàng toan lên tiếng can thiệp công của Tuệ Giác đại lão hòa thượng, nhưng đã quá muộn, Thiếu Hoa vừa chực mở miệng thì quả cầu khí của Tuệ Giác đại lão hòa thượng lao thẳng đến Như Bạng.

Thiếu Hoa chỉ chực thét lên cảnh cáo Như Bạng né tránh sát chiêu của đối phương, Thiếu Hoa vừa há miệng thì ngọc thủ của Như Bạng cũng chạm đến quả cầu khí của Tuệ Giác.

- Ầm...

Như Bạng bị đẩy về sau, va lưng vào vách thư sảnh.

- Rầm...

Thiếu Hoa chới tay xuống tràng kỷ đứng lên.

Chàng nghĩ Tuệ Giác đại lão hòa thượng sẽ kết liễu mạng sống của Như Bạng. Lão đã hoàn toàn chiếm được thể thượng phong khi hai bên mép của Như Bạng xuất hiện hai vết máu đỏ hồng.

Quả cầu khí vẫn quay vùn vụt. Nhưng rồi sự biến hóa lại hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của Thiếu Hoa khi quả cầu khí của Tuệ Giác chậm dần rồi xẹp hẳn xuống. Lão hiện thân ra với bộ mặt tái nhợt tái nhợt. Song thủ buông thõng theo hai bên hông.

Tuệ Giác đại lão hòa thượng nhìn Như Bạng gần như không chớp mắt.

Thiếu Hoa nhìn kỹ mới thấy bên ngực phải của lão có một cây kim vàng óng ánh.

Đại lão hòa thượng thục dùng tả thủ rút cây kim vàng đó ra khỏi thân ảnh mình. Mặt lão nhả lại cùng một cái rùng mình như thể vừa trúng phải độc phong.

Như Bạng dùng ống tay áo quạt hai vết máu trên khóe miệng. Nàng gằn giọng nói :

- Bốn thiên sứ sẽ cắt đầu lão tể vong linh Khai Lộ Sứ Hàn Thiết quân.

Mồ hôi rịn ra trên trán Tuệ Giác hòa thượng. Lão miễn cưỡng nói :

- Quý nữ.... Lão nạp tường đầu ngươi có bản lĩnh cao thâm không ngờ lại giờ thủ đoán ám hại lão nạp bằng Phi Hồn Châm.

- Bốn thiên sứ sử dụng bất cứ mọi thủ đoạn chỉ để đoạt cái mạng của lão để tế vong linh Khai Lộ Sứ.

Như Bằng vừa nói vừa rút ngọn trủy thủ sáng ngời.

Thấy nàng rút ngọn trủy thủ sáng quắc ra, Thiếu Hoa không khỏi rùng mình nghĩ thầm : "Chẳng lẽ Như Bằng định cắt đầu Tuệ Giác đại lão hòa thượng khi lão vẫn còn sống sờ sờ ư ? Lão đâu để cho nàng ta làm điều đó." Trong khi Thiếu Hoa nghĩ thì Tuệ Giác đại lão hòa thượng thối lại một bộ. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả bộ mặt đầy đà của lão. Tuệ Giác nói :

- Quý nữ... Ngươi định cắt đầu lão thật sao ?

- Bây giờ bốn thiên sứ muốn nghe lão thốt lên câu phật hiệu của phật gia. Tuệ Giác bậm cứng hai cánh môi dày thù lù.

Như Bằng thả bước đến hai bộ. Tuệ Giác đại lão hòa thượng thối lại một bộ. Lão lại thối tiếp khi Như Bằng hoành ngọn trủy thủ như thể chuẩn bị phát ra một chiêu tiện đứt thủ cấp lão.

Thiếu Hoa cau mày : "Tại sao lão lại thối bộ ? Chẳng lẽ cây châm phi hồn ỉa khiến cho lão mất hết nhuệ khí của một cao thủ à ?"

Tuệ Giác đại lão hòa thượng khản thiết nói :

- Quý nữ...

Như Bằng lắc đầu :

- Lão đừng van xin bốn thiên sứ.

Tuệ Giác buột miệng nói :

- Lão nạp không van xin quý nữ mà muốn trao đổi. Lão nạp có thể lấy dạ mình châu để đổi mạng mình. Quý nữ đồng ý chứ ?

Như Bằng phá lên cười rồi nói :

- Dạ mình châu đâu còn trong tay lão mà đổi.

- Nhưng lão nạp biết kẻ đang giữ viên chuyển luân dạ mình châu.

Như Bằng chỉ Thiếu Hoa :

- Ai giữ ? Thiếu Hoa hay Uyên Ương Hồ Điệp ?

Nàng hừ nhạt rồi nói :

- Nếu lão nói đúng, bốn thiên sứ sẽ ban cho lão một cái mạng.

Nàng vừa thốt dứt lời thì Tuệ Giác chỉ ngay Thiếu Hoa :

- Chính gã tiểu tử đó đã lấy dạ mình châu của lão nạp.

Thấy vẻ mặt và thái độ tham sống sợ chết của Tuệ Giác đại lão hòa thượng, Thiếu Hoa không khỏi thất vọng. Chàng nghĩ thầm : "Tính cách và thái độ của lão như vậy thì đúng là gian tang, chẳng có lấy chút hào khí của cao tăng Kim Đỉnh Tự."

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Thiếu Hoa thì Như Bằng đã nạt ngang:

- Lão nói sai rồi.

Tuệ Giác hòa thượng lắc đầu :

- Lão nạp chẳng nói sai đâu. Chính Thiếu Hoa tiểu tử đã lấy dạ mình châu.

Như Bằng phá lên cười khanh khách. Nàng cắt ngang tràng tiểu ngạo nhìn Tuệ Giác gằn giọng :

- Bốn thiên sứ nói lão sai thì lão chịu sai đi. Bởi vì bốn thiên sứ đang giữ dạ mình châu của lão đây.

Tuệ Giác đại lão hòa thượng trở mắt nhìn nàng. Hai con ngươi của lão trợn to hết cỡ những tưởng sẽ lọt ra khỏi hốc mắt rơi xuống đất.

Đến lúc này Thiếu Hoa mới lên tiếng. Chàng buông tiếng thở dài, lắc đầu nói :

- Phàm kẻ bình thường đứng trước cái chết đã sợ hãi... Nay kẻ xuất gia đầu Phật mà không thực thi phương châm của Phật gia nên mới sợ hãi như vậy. Gieo nghiệp nào chết bằng nghiệp đó mà.

Thiếu Hoa buông tiếng thở ra, lắc đầu :

- Phải chi lão có thể nói với Thiếu Hoa một tiếng, Thiếu Hoa có thể xin với Như Bạng cô nương, nhưng giờ thì mặc lão vậy, Thiếu Hoa không chen vào.

Tuệ Giác biến sắc nhìn Như Bạng.

Như Bạng dần đến một bộ, hữu thủ từ từ dựng qua khỏi bờ vai để chuẩn bị phát tác một chiêu cắt đứt thủ cấp Tuệ Giác đại lão hòa thượng.

Có một điều lạ lùng khiến Thiếu Hoa phải chau mày vì thái độ rất dừng của Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân. Mặc dù nàng thấy Tuệ Giác đại lão hòa thượng rơi vào tình thế mạng vong, cái chết lừng lững quay trước mặt nhưng nàng vẫn rất bình thản chẳng biểu lộ điều gì. Thậm chí còn không tỏ vẻ gì khẩn trương hay có ý đào thoát.

Thiếu Hoa có cảm tưởng Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân lạnh nhạt như chẳng muốn chen vào chuyện của Tuệ Giác đại lão hòa thượng và Như Bạng. Nàng đúng là một kẻ bàng quang, lạnh lùng.

Như Bạng toan vung trủy thủ thì Thiếu Hoa lên tiếng :

- Dừng tay...

Như Bạng rút tay lại. Nàng nhìn Thiếu Hoa :

- Công tử có điều gì nữa ?

Thiếu Hoa khẽ chớp mắt với Như Bạng rồi nhìn lại Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.

- Trân Trân... Bộ nương nương không thấy Tuệ Giác đại lão hòa thượng sắp chết bởi sát chiêu của thiên sứ bóng tối hay sao mà đứng đưng như vậy ?

Trân Trân mỉm cười :

- Tất nhiên Trân Trân thấy chứ. Trân Trân đâu có đui mà không thấy.

- Trân Trân thấy mà chẳng có biểu hiện gì định giúp Tuệ Giác đại lão hòa thượng cả... Dù sao đại lão hòa thượng cũng là...

Sắc diện Trân Trân đỏ bừng. Nàng nạt ngang :

- Im... Thiếu Hoa công tử có muốn biết vì sao Trân Trân đứng đưng không ?

- Vì sao ?

- Bởi vì Trân Trân không muốn chia phần với Tuệ Giác đại lão hòa thượng. Như Bằng có tất cả ba viên chuyển luân thần châu, Tuệ Giác chết thì Trân Trân không phải chia phần cho lão nữa nên cứ để cho lão chết. Giọng nói của Trân Trân nhạt nhẽo, nghe như nước rót vào thính nhĩ.

Thiếu Hoa hỏi :

- Đến lúc này Trân Trân còn định đoạt cldt ư ?

- Sao lại không ?

Thiếu Hoa cau mày :

- Xem chừng Uyên Ương Hồ Điệp nương nương đã có mục đích bgay từ đầu.

- Thiếu Hoa công tử quả là thông minh.

Nàng ôm quyền :

- Bái phục... Bái phục...

Trân Trân nói rồi vỗ tay hai tiếng.

Ngay sau tiếng vỗ tay của nàng, từ ngoài cửa ba người bước vào. Người đi giữa vận gấm y, khoác bên ngoài chiếc trường y đen kịt. Y có bộ mặt nhọn hoắt được tạo ra bởi chiếc cằm như hình lưỡi cày, đôi thần nhãn lộ hẳn ra ngoài nhưng sáng quắc. Y chẳng búi tóc như người ta mà lại thắt thành hai chiếc bím, phía trên được cạo nhẵn nhụi chỉ chừa lại một nhúm tóc ngay giữa đỉnh đầu.

Như Bằng sa sầm mặt khi thấy gã đó.

Nàng nhìn gã nói :

- Cuồng Tà Du Hạo Nhiên.

Hai gã cùng đi với Cuồng Tà đứng nép qua hai bên cửa như thể sợ Như Bằng, Thiếu Hoa hay bất cứ người nào khác bất thần đào thoát.

Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nhìn Như Bằng, cất tiếng khàn khàn chẳng khác nào tiếng vịt kêu, nghe chữ được chữ không.

Y nói :

- Hóa ra thiên sứ bóng tối là một trang mỹ nữ tuyệt đẹp thế này.

Cuồng Tà Du Hạo Nhiên khẽ gật đầu :

- Rất vừa mắt bổn tọa.

Nghe Cuồng Tà thốt ra câu này, bất giác sắc diện Như Bằng đỏ bừng.

Nàng gằn giọng nói :

- Bổn thiên sứ chưa tìm, ngươi đã tìm đến bổn thiên sứ. Bổn thiên sứ không phải cất công đi tìm.

- Bổn Cuồng sẽ giúp nàng đưa lão trọc thúi này đến diện kiến Khai Lộ Sư Hàn Thiết Quân.

Không chờ Như Bằng có đồng ý hay không, Cuồng Tà Du Hạo Nhiên bước đến trước mặt Tuệ Giác.

- Lão trọc thúi... Bổn Cuồng sẽ đưa lão đi nhé.

Tuệ Giác đại lão hòa thượng mặt cắt không còn một giọt máu. Da mặt lão xanh nhợt xanh nhợt trông thật khôn khô và tội nghiệp.

Tuệ Giác đại lão hòa thượng nói :

- Du Hạo Nhiên... Lão nạp và ngươi từng là bằng hữu... Ngươi không nghĩ đến điều đó à... Nếu không có lão nạp thì ngươi sao có được viên chuyển luân YYy thủy châu ?

Du Hạo Nhiên vuốt cằm Tuệ Giác đại lão hòa thượng :

- Bồn Cuồng luôn nghĩ đến công của lão trọc thúi. Nhưng khôn nổi Bồn Cuồng muốn có cả một xâu chuỗi chuyển luân cơ. Nhưng thế gian thì chỉ có một xâu không có hai xâu chuỗi chuyển luân nên lão phải chết để Bồn Cuồng khỏi phải chia cho lão.

Mặt Tuệ Giác nhăn nhúm hằn lại :

- Lão Cuồng...

Cuồng Tà Du Hạo Nhiên cướp lời Tuệ Giác :

- Hê... Lão trọc đừng van xin Cuồng Tà đó. Ta không thích nghe lời van xin đâu.

Y nhìn lại Như Bằng :

- Bồn Cuồng giúp nàng nhé.

Tuệ Giác há hốc miệng khi nghe Cuồng đđTà Du Hạo Nhiên thốt ra câu này.

Thiếu Hoa không biết Cuồng Tà định làm gì Tuệ Giác đại lão hòa thượng mà chỉ đoán thăm : "Y trơ trên đến độ như vậy là cùng."

Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì bất thành linh, Cuồng Tà Du Hạo Nhiên vỗ thẳng một chưởng vào ngay chính diện Tuệ Giác đại lão hòa thượng.

Bộp...

Tuệ Giác đại lão hòa thượng hứng trọn một chưởng của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên, nện ót vào vách thư sảnh.

Bụp...

Sau âm thanh khô khốc đó, Tuệ Giác đại lão hòa thượng từ từ khuyu chân, rồi đổ sầm xuống ngay trước mũi giày của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên.

Cuồng Tà Du Hạo Nhiên thè lưỡi liếm vành môi thâm sì.

Y cúi xuống dùng song thủ nắm lấy thủ cấp của Tuệ Giác đại lão hòa thượng.

Thiếu Hoa nhe mày nghĩ : "Cuồng Tà định làm gì nhỉ ?"

Ý niệm kia vừa lướt qua đầu chàng thì Cuồng Tà Du Hạo Nhiên giật mạnh tay lại.

Thiếu Hoa nhắm mắt, chỉ chực thét lên khi thấy lão Cuồng Tà Du Hạo Nhiên bứt thủ cấp của Tuệ Giác ra khỏi cổ.

Mặc dù hồn đã lìa khỏi xác nhưng khi Cuồng Tà bứt đầu Tuệ Giác đại lão hòa thượng ra khỏi cổ, những tưởng lão vẫn cảm nhận được cái đau đớn khủng khiếp mà tứ chi giựt rút lại.

Thiếu Hoa thờ thần cả người. cùng với sự thờ thần đó, xương sống chàng nhói buốt.

Thiếu Hoa nghĩ thầm : "Đúng là tàn nhẫn vô lương tâm. Trên đời này còn ai vô lương tâm hơn gã Cuồng Tà này không nữa ?"

Sau khi bút thủ cấp Tuệ Giác đại lão hòa thượng ra khỏi thân ảnh rồi, Cuồng Tà đặt thủ cấp lão hòa thượng lên bàn nhìn lại Như Băng :

- Bỏn Cuồng trao thủ cấp lão trọc thúi cho nàng. Ngược lại nàng phải trao người gì thuộc về Bỏn Cuồng cho Bỏn Cuồng.

Như Băng đành mặt nhìn Cuồng Tà Du Hạo Nhiên :

- Bỏn thiên sứ chỉ muốn đổi những viên thần châu bằng thủ cấp của lão Cuồng thôi.

Cuồng Tà Du Hạo Nhiên lắc đầu :

- Bỏn Cuồng quen bút đầu người khác chứ không quen bút đầu của mình.

Như Băng lắc đầu :

- Rất tiếc, bỏn thiên sứ chỉ thích cái đầu của lão Cuồng thôi.

- Nàng thích đầu của lão Cuồng thì cứ đến mà lấy.

Gã nói nhưng lại khoanh tay trước ngực.

Thiếu Hoa quan sát Như Băng. Chân diện nàng biểu lộ vẻ lưỡng lự.

Chàng còn đang suy nghĩ về hành động sắp tới của Như Băng thì bất ngờ Cuồng Tà Du Hạo Nhiên chỉ chàng :

- Hay Bỏn Cuồng lấy cái đầu gã kia thay thế cho đầu của ta vậy.

Lão vừa nói vừa bước đến.

Thiếu Hoa giật thót bụng. Mồ hôi tuôn ra trán chàng.

Thiếu Hoa nghĩ thầm : " Bỏn thiếu gia đâu muốn chết như Tuệ Giác đại lão hòa thượng."

Như Băng khoác tay :

- Bỏn thiên sứ chỉ muốn thủ cấp của ngươi thôi.

- Nàng chỉ ao ước thủ cấp của Bỏn Cuồng à ?

Như Băng gạt đầu :

- Đúng.

Cuồng Tà nhướn đôi chân mày chỏi sể như hai con sâu rọm đỏ ối trên mặt lão :

- Thế sao không lại đây lấy thủ cấp của Bỏn Cuồng ?

- Như Băng không khách khí với lão Cuồng đâu.

Nàng nói dứt câu, chớp động thân pháp lướt thẳng đến Cuồng Tà Du Hạo Nhiên. Hữu thủ dựng chưởng, tả thủ phát tác trảo công tập kích trực diện Cuồng Tà.

Cuồng Tà Du Hạo Nhiên dừng dừng nói :

- Có thể thôi ư ?

Cùng với lời nói đó, lão dựng chưởng đón thẳng vào chưởng và trảo của Như Băng chẳng chút e dè.

Chát...

Đón thẳng đỡ thẳng vào chiêu công của Như Băng, Cuồng Tà chẳng có chút hề hấn gì, ngược lại Như Băng phải thối liền ba bộ. Nàng chưa kịp trụ bộ thì Cuồng Tà đã nhập vào.

Gã nói :

- Nàng thử xem Vô Minh Thần Chỉ của ta nhé.

Chiêu công của Cuồng Tà xuất ra thật quái dị. Thiếu Hoa có cảm giác cả một rừng ảnh thủ trùng trùng điệp điệp chụp tới Như Băng.

Nàng toan lạng người né tránh nhưng màn ảnh thủ của Cuồng Tà đã bao bọc khắp thể pháp của nàng rồi.

Thiếu Hoa chỉ nghe Như Băng thốt lên một tiếng :

- ?i...

Nàng té xuống đất nằm duỗi dài trên sàn gạch.

Cuồng Tà bước đến bên nàng :

- Đưa những viên thần châu ra đây.

Như Băng nhìn gã bằng ánh mắt uất hờn :

- Không !

Cuồng Tà gằn giọng nói :

- Nàng muốn ta bứt đầu nàng ?

Cuồng Tà vừa nói vừa toan thò đôi bàn thủ đến kịp thộp vào đầu Như Băng.

Thiếu Hoa luống cuống nói :

- Dừng tay...

Cuồng Tà rút tay lại nhìn Thiếu Hoa :

- Sẽ đến lượt ngươi thôi mà.

Thiếu Hoa mỉm cười, rồi nói :

- Tất nhiên, tại hạ biết rồi sẽ đến lượt mình rơi đầu như Tuệ Giác đại lão hòa thượng. Nhưng trước khi tại hạ chết, tại hạ cũng phải giúp tôn giá điều gì chứ.

Cuồng Tà cau mày :

- Bỏn Cuồng đâu cần ngươi giúp. Hay ngươi cũng muốn chia phần với Bỏn Cuồng ?

Thiếu Hoa mỉm cười nói :

- Giúp thì tại hạ cũng rất muốn giúp... Chia thì tại hạ cũng rất muốn chia.

Cuồng Tà Du Hạo Nhiên bước đến trước mặt chàng :

- Tiểu tử thúí... Nói cho Bỏn Cuồng nghe xem... Ngươi giúp được gì ta nào ?

Cuồng Tà vừa nói vừa đặt đôi bàn thủ to bè đen kịt vào hai bên thái dương của Thiếu Hoa. Lão gằn giọng nói tiếp :

- Tiểu tử thúí biết nếu như Bỏn Cuồng nghe không lọt tai thì chuyện gì sẽ xảy ra không ?

- Tôn giá sẽ bứt thủ cấp của tại hạ như bứt thủ cấp của Tuệ Giác đại lão hòa thượng.

Cuồng Tà Du Hạo Nhiên gật đầu :

- Người nói đúng rồi đó. Nếu như người nói không lọt tai Bồn Cuồng thì Bồn Cuồng sẽ bút thủ cấp của người như bút thủ cấp của tên hòa thượng thú vị Tuệ Giác. Bất cứ ai chết bởi tay Cuồng Tà Du Hạo Nhiên đều phải nhận một cái chết rất đau đớn... Ngay cả xác chết cũng biết đau nữa chứ đừng nói là người.

- Thủ pháp giết người của tôn giá Thiếu Hoa thấy rồi. Nên không để cho tôn giá thất vọng đâu.

Cuồng Tà gật đầu :

- Tốt... Thế người nói đi... Người định giúp Bồn Cuồng thế nào ?

- Tôn giá nghĩ xem... Mục đích của tôn giá là có được râu chuỗi chuyển luân thần châu... Nay tôn giá giết Như Băng thiên sứ bóng tối... Thì đâu thể có được râu chuỗi đó. Xác chết không đâu biết đau nhưng không nói được. Như Băng không nói thì sao tôn giá biết những viên thần châu kia ở đâu nào ?

Cuồng Tà gật đầu :

- Tiểu tử thú vị nói nghe có lý.

- Thế người có ý giúp ta có được những viên thần châu của Như Băng chứ ?

- Tại hạ có thể nói với nàng.

Cuồng Tà khẽ gật đầu :

- Tiểu tử đi nói với ả đi. Nếu người nói mà ả kia chịu giao những viên chuyển luân thần châu kia ra, Bồn Cuồng hứa để lại cho người một cái mạng. Ngược lại ...

Lão cười khẩy. Lão vừa cười vừa lắc đầu Thiếu Hoa :

- Đầu người sẽ bị ta bút ra khỏi cổ.

- Thiếu Hoa biết mà.

Chàng chất lưỡi nói :

- Nhưng Thiếu Hoa nói với nàng giao những viên chuyển luân thần châu kia cho tôn giá mà chỉ có được mỗi cái mạng thì...

Thiếu Hoa gượng lắc đầu :

- Thiệt thối cho Thiếu Hoa đó.

Lời nói này của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Cuồng Tà Du Hạo Nhiên khiến cho mặt của Cuồng Tà sa sầm hẳn lại. Lão gắt gỏng nói:

- Tiểu tử thú vị... Người muốn chia phần với Bồn Cuồng ?

Thiếu Hoa gật đầu.

Du Hạo Nhiên gắt gỏng nói :

- Tiểu tử thú vị không sợ chết à ?

- Tại hạ đâu phải đòi hỏi tôn giá chia phần bằng những viên chuyển luân thần châu mà tôn giá đang muốn chứ.

Cuồng Tà gay gắt hỏi :

- Thế tiểu tử thú vị muốn gì ?

Thiếu Hoa gượng cười chỉ Uyên Ương Hồ Điệp.

- Muốn Mã Trân Trân.

Nghe chàng thốt câu này, sắc diện Mã Trân Trân thẹn chín. Chẳng biết chàng nói gì với gã mà Cuồng Tà Du Hạo Nhiên bất giác cắt tràng tiểu ngạo nghe thật sảng khoái và đắc ý vô cùng.

Y buông tay khỏi thủ cấp Thiếu Hoa, vỗ vai chàng :

- Tiểu tử thúì... Cuồng Tà Du Hạo Nhiên không ngờ ngươi là con người như vậy. Cái chết đến trước mắt, ngươi vẫn còn nghĩ đến chuyện đó.

Thiếu Hoa gượng cười :

- Thế tại hạ sau này có thể tự xưng là Tiểu Cuồng Tà được không ?

Cuồng Tà Du Hạo Nhiên đắc ý cười một lúc mới cắt ngang tràng tiểu ngạo nói :

- Được... Được... Ngươi đáng là Tiểu Cuồng Tà.

Thiếu Hoa ôm quyền :

- Đa tạ... Đa tạ...

Y vỗ vào vai Thiếu Hoa :

- Thời hạn bao nhiêu lâu Tiểu Cuồng Tà ?

Thiếu Hoa giả lả nói :

- Chỉ cần tôn giá cho Thiếu Hoa Tiểu Cuồng Tà thời gian vài canh giờ là đủ rồi.

Cuồng Tà gật đầu :

- Được... Bỏn Cuồng đồng ý với Tiểu Cuồng Tà... Ta cho Tiểu Cuồng Tà thời hạn ba canh giờ.

Thiếu Hoa nheo mày :

- Ba canh giờ ?

Cuồng Tà Du Hạo Nhiên gật đầu khe khẽ nói :

- Ba canh giờ thôi... Ngươi đừng đòi hỏi thêm nữa... Bỏn Cuồng sẽ không cho ngươi thêm đâu.

Thiếu Hoa đồng ý gật đầu :

- Vậy cũng được.

Cuồng Tà Du Hạo Nhiên vỗ vai chàng :

- Bỏn Cuồng chờ ngươi.

Lão ghé miệng vào tai Thiếu Hoa nhỏ giọng nói :

- Tiểu tử thúì... Bỏn Cuồng nhưng không cuồng đâu. Bỏn Cuồng sẽ để hai sát nhân thuộc hạ ngoài cửa... Ngươi đừng có giở trò gian trá đào thoát đây.

- Làm sao tại hạ thoát được tôn giá. Huống chi Thiếu Hoa không có ý tưởng kia trong đầu mình.

Cuồng Tà Du Hạo Nhiên lườm chàng nhưng lại vỗ tay lên vai Thiếu Hoa :

- Ngươi đừng làm cho Bỏn Cuồng thất vọng đó.

Cuồng Tà nhìn lại Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.

- Mã Trân Trân.... chúng ta tạm thời rời khỏi thư sảnh này ba canh giờ.

Nhường cho Tiểu Cuồng hành sự với ả thiên sứ bóng tối đây.

Hết chương 30